

Filipeco Loureiro Osuys

1985

A LENDA DOS ALENDEIROS*

E así foi como dixeran
os homes adéus, antre apertas,
e adéus a raíña dixera,
onda miuda de agarimo
contra as costas da gamela.

E adéus o chan,
xa derradeiro, mar
máis cáseque
que terra,
e adéus a flor do toxo
e os amarelos da xesta.
E a raíña, calada
no peirao e silandeira,
cos seus ollos de silencio
pronuncióu palabras vellas:

"Perto de vós a friaxe,
a friaxe lonxe. Ninguén
xamáis convosco. Alén
de ningures, todo.
Non sodes, estades.
Pois estamos, non somos.
Para a auga, a fonte.
Os ollos que bágoas
choraran, péchanse hoxe,
enxoi tos."

A raíña, igrexa
sen campás, rumbos
abriu na terra, nas augas,
no ar:

Anduriña
no ceo, no océano
arroaz, lobo viaxeiro nas fames
do inverno

e máis do vran.

. . . . .

E os homes partiron ao país
da diáfana luz, a distancia
extrema. Deron as súas mans
aos nños penedos,
o lene asubío cantaron
das noites de lenda.
Deitáronse, cansos,
e un soño mouro soñaron
sen estrelas.

¿ Qué voo
o corvo voara, sorriso
estranho,
faciana mentireira ?

O tépedo alento calóu,
de súpeto,
da madreselva, e paróu
entón o lezto
reptar da hedra, e a cala
optóu ao ponto
polo branco macilento,
e, na praia,
non quixo a barca vento
que soplase, nen as ondas
que despertase a súa es uma
o embruxo do momento.

Qué silencio, como lago,
sen máis bruido
nen mareas que azúis
hábitos, sospiros.
Qué respiración de rosas
e antreluces,
corpos mecidos.
Venus, follas
cimbreantes do crepúsculo,
oubeos antreouvidos.

E na oscura maxia foi
daquel momento detido,
cando dos corazóns dos homes
adurmidos as lúas
do soño deron saído
nos sus beizos deitarse,
brandas,

como bicos.

E a raíña baillóu fuxidas
ao medo, e soavemente
orvallóu caricias

e agarimos.

Follas de loureiro trouxo,
para as súas pálpebras,
e leite de figueira
para os seus peitos sen latidos.

. . . . .

Arrecendía.

Ao mencer, as lúas
fixeran cos abrentes
futuros, raio e lóstrego, crins
de cabalos inquedos.
Os homes tiñan

-¡outravolta!-

a gorxa chea e estoupante
da anterga ledicia do berro:

¡"Adiante, adiante"
as gueivotas decían,
e os cormoráns, "adiante",
os paxaros todos,
"adiante", nos ceos
bravos, aos alendeiros!

⑥

* ALENDEIRO - Daquel que xamáis fica nun lugar e vai sempre
"alén de" terras, "alén de" mares, sempre.